

PROP DE VOSALTRES

«Que bufi l'Esperit de Crist ressuscitat!»

Amb poques paraules prego i us convido a pregar estimats diocesans de Lleida perquè l'Esperit encapçali la nostra vida eclesial. «Que bufi l'Esperit del Crist ressuscitat!». La vida diocesana necessita contínuament la força de l'Esperit Sant. Permeteu-me fer esment de tres camins on aquesta força pot ser detectada.

Vull recordar, en primer lloc, el camí de la joventut. La joventut no és només una edat, sinó un estat del cor marcat per la sinceritat, la generositat i l'esperança. Recentment, uns quants joves del Col·legi Episcopal han fet una experiència de fe molt intensa posant-se a caminar en direcció cap a Santiago de Compostel·la. Uns altres joves del nostre bisbat emprendran la seva peregrinació cap a Roma, en el Jubileu de l'Esperança, durant la primera setmana d'agost. I d'altres, més menuts, han viscut i viuran propostes eclesials d'estiu ben diverses (rutes, campsaments i colònies). L'Esperit Sant, aquell mateix que mogué la vida de Jesús i que hem rebut nosaltres per raó del baptisme, ens guia i ens mou. L'Esperit ens convida a posar-nos en camí. Qui vulgui trobar Déu s'ha de posar en camí, com els deixebles d'Emaús, per exemple. És durant el camí que la nostra tristesa es veu transformada per l'esclat de l'alegria que ens dona l'Esperit.

Un segon tipus de camí, també decisiu, és el de la saviesa popular. És aquella saviesa que no es troba escrita en cap llibre, però que tot hom s'ha anat fent seva. És aquell estil quotidià que ens ajuda a generar tants i tants criteris de vida. Es tracta d'una manera de veure el món, i que arriba a expressar-se de formes molt senzilles. De fet, la saviesa popular es detecta escampada per molts indrets i ambients, des de les aules universitàries fins als carrers i les places dels nostres pobles. La saviesa popular ens configura com a creients i membres d'una societat. Les dificultats apareixen davant el xoc cultural que vivim. Amb tot, l'Esperit no abandona mai aquells que des de la sinceritat i la humilitat expressen la seva fe.

Finalment, un tercer camí, també decisiu, el reconeixem en l'estil profètic de tants i tants cristians, homes i dones, que viuen l'evangeli amb tanta intensitat com poden. No excloem aquells que no s'han allunyat de la pràctica del bé i la bondat. Homes i dones capaços de somiar un món nou, i no renunciar a un món més fraternal. La fraternitat no redueix les diferències entre uns i altres, sinó que ens situa en un context d'entesa, de diàleg i de pau.

Com bé sabeu he encomanat el meu ministeri episcopal a la força de l'Esperit. El lema que he triat, «Rebeu l'Esperit Sant» (cf. Jn 20,22), vol ser una invitació senzilla i ferma. Res més. L'Evangeli de Joan atribueix aquesta invitació a la voluntat de Jesús mateix. No ens pot passar per alt.

Aquesta petició ens exigirà, certament, fer un discerniment eclesial pacient i ferm. Només així consolidarem la nostra identitat com a creients, que vivim la nostra fe en l'Església i enmig d'un món complex. No si valen les preses, però tampoc adormir-nos en un fals quietisme que no porta enlloc. No si valen les actituds que s'implanten per la força, del tipus que sigui, com tampoc aquelles altres maneres que no expressen l'alegria que genera la nostra fe.

Semblaria, des de fa temps, i ara més, que la vida cristiana està immersa en contextos dins dels quals hem d'aprendre a conjuar diversos elements. L'Esperit ens ajuda i ens ajudarà. No ho dubto. No es tracta d'establir grans metes, sinó d'anar recorrent el camí pas a pas, i gaudir de cada instant. Déu ens regalarà moments abundants de conversió i creixement. Fiem-nos de l'Esperit. Confiem-nos a l'Amor que és Déu mateix.

No vull reduir aquest «posar-nos en camí» a alguns, els més entesos o els més entusiasmats. De cap de les maneres. A més a més, serà necessari recuperar totes les nostres capacitats evangelitzadores, en especial em refereixo a la del diàleg.

Alguns teòlegs després del Concili Vaticà II van sostenir que l'Església havia de ser reconeguda com «sagrament de diàleg» entre Déu i la humanitat. Bé, doncs, que aquest diàleg sigui l'inici per posar-nos en camí, i no defallir en la nostra petició: «Que bufi l'Esperit del Crist ressuscitat!».

† **Daniel Palau Valero**
Bisbe de Lleida

NOTÍCIES

Primera ordenació d'un bisbe a Lleida des de 1968

La catedral de Lleida acull aquest 19 de juliol el ritual d'ordenació i inici de ministeri episcopal de Mons. Daniel Palau Valero com a nou bisbe de la diòcesi, en substitució de Mons. Salvador Giménez Valls que, un cop acceptada la seva renúncia pel Vaticà, passa a ser bisbe emèrit. Es dona la cir-

cumstància que des d'aquest moment, Lleida passa a tenir un bisbe en actiu, Mons. Daniel Palau, i dos emèrits, els bisbes Joan Piris i Salvador Giménez. L'ordenació es produeix pocs dies després que, el 2 de juliol, se celebrés el vintè aniversari de l'ordenació del bisbe Salvador, que va ser nomenat bisbe

auxiliar de València, fins que va anar a Menorca el 2008 i, posteriorment, a Lleida, al 2015.

L'ordenació de Mons. Daniel és la primera que acull la catedral de Lleida des de 1968, quan va ser ordenat bisbe Mons. Ramon Malla Call, que va ser bisbe fins al 1999.

CERCA DE VOSOTROS

«¡Que sople el Espíritu de Cristo resucitado!»

Con pocas palabras ruego y os invito a rezar, estimados diocesanos de Lleida, para que el Espíritu encabece nuestra vida eclesial. «¡Que sople el Espíritu de Cristo resucitado!». La vida diocesana necesita continuamente la fuerza del Espíritu Santo. Permitidme mencionar tres caminos donde esta fuerza puede ser detectada.

En primer lugar, el camino de la juventud. No es solo una etapa vital, sino una actitud del corazón abierta a la sinceridad, la generosidad y la esperanza. Jóvenes del Col·legi Episcopal han vivido una intensa experiencia de fe camino de Santiago. Otros se preparan para el Jubileo de la Esperanza en Roma. Los más pequeños participan en rutas, colonias y campamentos. El mismo Espíritu que movía a Jesús y que hemos recibido en el bautismo, nos impulsa también hoy. Ponerse en camino es esencial para encontrarse con Dios, como les ocurrió a los discípulos de Emaús: es en el camino donde la tristeza se transforma en alegría por acción del Espíritu.

Un segundo camino es la sabiduría popular. No está escrita, pero se transmite con gestos sencillos y sentido común. Es ese estilo de vida que genera criterios profundos y nos conecta con la fe desde la cotidianidad. Está presente en muchos espacios: desde universidades hasta plazas de nuestros pueblos. Esta sabiduría, muchas veces invisible, nos ayuda a vivir como creyentes y ciudadanos. Aunque el contexto actual es culturalmente complejo, el Espíritu sigue alentando a quienes expresan su fe con humildad y sinceridad.

El tercer camino es el estilo profético de tantos cristianos que viven el evangelio intensamente. Personas que, sin hacer ruido, promueven el bien, sueñan con un mundo más justo y no renuncian a la fraternidad. Esta no elimina diferencias, sino que crea espacios de diálogo y paz. El testimonio de estos hombres y mujeres nos anima a seguir adelante.

He confiado mi ministerio episcopal al Espíritu. Mi lema, «Recibid el Espíritu Santo» (cf. Jn 20, 22), refleja una invitación firme y humilde que Jesús dirige a sus discípulos. Esta llamada requiere discernimiento eclesial constante. Debemos ser pacientes pero decididos, evitando tanto la precipitación como el inmovilismo. Ni la imposición ni la indiferencia son caminos del Espíritu: lo son la alegría y la autenticidad de la fe.

Vivimos en un tiempo en que la vida cristiana ha de conjugar elementos diversos. El Espíritu nos guía. No buscamos grandes metas inmediatas, sino avanzar paso a paso, saboreando el camino. Dios nos concederá momentos de conversión y maduración. Confiemos en el Espíritu y dejémosnos conducir por su Amor.

Este «ponernos en camino» no es para unos pocos, sino para todos. Necesitamos reactivar nuestra capacidad evangelizadora, en especial la del diálogo. Tras el Concilio Vaticano II, algunos teólogos definieron la Iglesia como «sacramento de diálogo» entre Dios y la humanidad. Que este diálogo nos anime a iniciar el camino sin desfallecer en nuestra súplica: «¡Que sople el Espíritu de Cristo resucitado!».

† **Daniel Palau Valero**
Obispo de Lleida

Les Llars del Seminari acullen 19 famílies el 2024

El projecte Llars del Seminari, que gestiona la Fundació Entre Tots i per al Bé de Tothom, va acollir l'any passat 19 famílies amb 68 membres als 18 habitatges dels quals disposa. Així ho reflecteix la Memòria del 2024 de Llars del Seminari, projecte impulsat fa 10 anys pel bisbe Joan Piris amb l'objectiu de donar resposta a l'exclusió residencial que viuen moltes famílies a Lleida. La Fundació recalca que l'any passat va estar ple de dificultats motivades, entre altres circumstàncies, per la denegació per falta de pressupost d'un ajut públic, que va obligar a ajustar al màxim els costos i a buscar noves fonts d'ingressos. Tot i això, gràcies a aportacions com les del Bisbat de Lleida, patró de la Fundació, i les de moltes persones, proveïdors i empreses que van fer donatius, es van poder assolir els 146.000 euros d'ingressos, mentre que les despeses van ser de 149.000 euros.

Respecte a la tipologia de les 19 famílies acollides l'any passat, 9 eren monoparentals, 11 tenien dos fills, cinc tenien un fill, dues tenien tres fills i una tenia quatre fills o més. Les 68 persones acollides

eren d'11 nacionalitats diferents: 25 eren d'Àfrica, 20 de Sud-amèrica, 19 d'Espanya i 4 d'altres països europeus. La majoria de les famílies van ser derivades pels serveis socials bàsics per ingressos insuficients, per viure en condicions d'infrahabitatge o perquè van ser desnonades.

Refugi climàtic d'Arrels Sant Ignasi per a persones sense llar

Amb l'arribada de l'estiu, les temperatures extremes posen en risc la salut i s'empitjora la situació de les persones que viuen al carrer. Per això, un any més, Arrels Sant Ignasi torna a activar el Refugi climàtic, un espai d'acollida i protecció per a persones en situació de sense llar. L'Arrels Centre Obert està a disposició dels usuaris durant els migdies, els caps de setmana i festius.

El Refugi climàtic ofereix un entorn segur i fresc on descansar, hidratar-se, compartir i, sobretot, sentir-se acollit i respectat. Des d'Arrels es demana la col·laboració per poder mantenir aquesta instal·lació a través d'aportacions a **Bizum al codi 33638**, en donatius per ingrès al **compte ES92-2100-0004-4402-2126-0985** o a través del formulari de la pàgina web **www.arrellssantignasi.cat/donatius/refugi**.

Veneració dels cors immaculats

L'oratori de l'Acadèmia Mariana va acollir, el 28 de juny, la primera veneració històrica dels tres cors immaculats de plata que es conserven a Lleida: el de la Verge Blanca, el de la Mare de Déu de la Soledat i el de la Mare de Déu dels Dolors: els dos primers són reproduccions dels originals, que van desaparèixer durant la guerra civil, mentre que el tercer es va salvar.

Coincidint amb la Solemnitat del Cor Immaculat de Maria, Maite Pampalona va fer una explicació de la història dels tres cors, la teòloga sor Maria Victòria Triviño va dirigir una meditació, i Mn. Gerard Solé va presidir l'Eucaristia. Mai abans s'havien reunit els tres cors de plata en una mateixa veneració.

Pelegrinatges a Lourdes i a Santiago

Uns 270 pelegrins de la diòcesi de Lleida, alguns amb malalties i diferents discapacitats, van participar entre el 26 i el 29 de juny en el 39è Pelegrinatge Diocesà a Lourdes organitzat per l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Lleida. El bisbe Salvador s'hi va incorporar el dissabte, juntament amb altres lleidatans, i va presidir alguns dels actes litúrgics.

Durant aquests dies, els pelegrins van visitar la gruta de Lourdes i van participar en diferents celebracions religioses a la basílica del Rosari.

L'Hospitalitat de Lourdes va agrair la presència del bisbe Salvador, a qui es va obsequiar amb les fotografies de grup de cada pelegrinatge anual. Entre els pelegrins, que van omplir sis autocars, hi havia el consiliari de l'Hospitalitat, Mn. Paco Ribas, un grup de Sant Joan de Déu, voluntaris de l'Hospitalitat i fidels de la diòcesi.

Per una altra part, quaranta nois i noies del Col·legi Episcopal van fer, entre el 30 de juny i el 7 de juliol, diverses etapes del Camí de Sant Jaume, des de Sarria (Lugo) fins a Santiago de Compostel·la, cobrint un total de 114 quilòmetres. El bisbe emèrit Salvador va anar a acomiadar-los a la sortida de l'autocar. Els joves han convertit aquesta experiència en un temps de convivència, de pregària i de creixement.

Concurs dels Fanalets de Sant Jaume

L'Agrupació llerdenca de Pessebristes ha convocat la 83a edició del Concurs dels Fanalets de Sant Jaume, el veredict del qual es coneixerà abans de la Festa de Sant Jaume i de la tradicional Romeria dels Fanalets, que se celebra el 24 de juliol. Els fanalets que han concorregut al certamen estan exposats a la Capella del Peu del Romeu, seu de l'Agrupació llerdenca de Pessebristes, fins al dimecres 23 de juliol, dia en què hauran de ser retirats pels seus autors per tal d'assistir a l'acte de lliurament de premis. En total es lliuren 13 distincions en diferents categories. La festa i la romeria dels Fanalets de Sant Jaume són d'Interès Nacional des de 2022.

El professorat de l'Episcopal acomiada el curs a Poblet

Els professors i professores del Col·legi Episcopal van acomiadar el curs 2024-2025 el passat 30 de juny amb una sortida a Montblanc i al monestir de Poblet, on van celebrar una Eucaristia, presidida pel bisbe emèrit Salvador, a pocs dies de donar el relleu al seu successor, el bisbe Daniel. El claustre de professors va voler reconèixer aquests anys de servei a la diòcesi de Lleida i, en concret, com a màxim responsable del centre educatiu. Casualment, el grup va coincidir amb una trobada de sacerdots de Menorca, diòcesi de la qual havia estat bisbe abans de venir a Lleida, encapçalat per l'actual prelat d'aquesta diòcesi, Mons. Gerard Villalonga.

lat per l'actual prelat d'aquesta diòcesi, Mons. Gerard Villalonga.

REFLEXIONS

Parada i fonda

Situats a l'era preindustrial, fent un trajecte de camí pels camins polsosos en una tartana arrossegada per dos cavalls. Quan el sol és més alt, és necessitat: parada i glop. Prosseguim. Quan el dia declina i ens manca la llum: parada i fonda. Tot a punt a l'hostal per refer-nos del camí. Com s'espera aquest crit que atura els animals. Dos moviments imprescindibles per a no defallir en la travessa.

D'igual manera, en el camí de la vida és necessitat: la parada. Un moment assenyalat on el temps es para i l'espai queda aturat, deixem d'estar en moviment nosaltres i els segons del rellotge. Estem massa acostumats a no deixar temps per a no fer res. Aquesta necessitat de tenir temps mort s'ha agreujat amb l'ús desenfrenat dels dispositius mòbils. Desconnectar de les màquines costa molt més que desconnectar de la vida. Podem aturar-nos però no podem deixar d'utilitzar el mòbil. Sembla com si moure els dits sobre les pantalles no cansi. Però ens consumim mentalment i, sobretot, espiritualment. És per això, que la parada cristiana ha d'anar més enllà que aturar-se i deixar de fer.

La fonda que complementa la parada és el secret per aprofitar l'una i l'altra necessitat. Per això, en la vida del cristià és imprescindible, més encara, una obligació, el temps de recés. Aquell moment sagrat que fem, no pel nostre compte, sinó imitant el mestre Jesús. Quan s'allunyava del grupet d'amics. Quan encara era fosc, pujava a la muntanya, i en el silenci i la solitud es mantenia en la presència del Pare. Aquell temps i aquell espai sagrat on el Pare i el Fill eren u.

No podem prescindir de l'estada personal amb Déu. Abans que tu vulguis estar amb Déu, és Déu que vol estar amb tu per comunicar-se i fer-te arribar el seu amor. Déu et vol fer saber que t'estima i necessita del teu silenci per arribar a tu. Un recés ben fet és una obra d'art que va més enllà de dedicar uns minuts, unes hores o uns dies a Déu. El recés com a mètode no és introspecció, sinó relació. No és aïllament sinó trobament amb Aquell que és en mi. Si no el trobo a Ell, no em trobo a mi. Quan Ell trenca el meu silenci començo a percebre qui soc i on soc. Quan entrelligo les meves paraules en la meua pregària personal amb la Paraula amb la que m'alimenta el Senyor, la seva Bona Notícia, és quan aprofito la Fonda.

Estar a recés o a redós de Déu és l'acció imprescindible per a la conversió. En el silenci interior, els textos bíblics que vagi assaborint m'aproparan tant a Déu que rebré el regal del seu Esperit i serà possible tenir Déu amb mi i serà possible tornar a començar a caminar. Quan ens fem el gran regal d'un recés ens haurem avançat de cop a l'objectiu final del camí: estar amb el Senyor.

Mn. Valentí Alonso i Roig

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

21. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ex 14,5-18 / Sl: Ex 15 / Mt 12,38-42]. Sant Llorenç de Brindisi (1559-1619), prev. caputxí i dr. de l'Església; sant Daniel, profeta (s. VII-VI aC); santa Pràxedes, vg.

22. □ Dimarts [Ct 3,1-4a (o bé: 2Co 5,14-17) / Sl 62 / Jo 20,1.11-18]. Santa Maria Magdalena (de Magdala), deixebra de Jesús; sant Teòfil, pretor romà mr.; sant Menelau, abat.

23. □ Dimecres [Ga 2,19-20 / Sl 33 / Jo 15,1-8]. Santa Brígida (Suècia, 1303-Roma, 1373), rel. viuda, fund. Institut del Salvador i patrona d'Europa; sant Bernat d'Alzira i santes Maria i Gràcia, mrs.; santa Cunegunda, rel. franciscana.

24. ■ Dijous [Ex 19,1-2.9-11.16-20b / Sl: Dn 3 / Mt 13,10-17]. Urgell: ■ Josep Sala i Picó, prev. i companys, mrs. Sant Victor, mr.; sant Borís, mr.; santa Cristina, vg. i mr.; beates Pilar,

Maria-Àngels i Teresa, vgs. carmelitanes i mrs. a Guadalajara.

25. ■ Divendres [Fets 4,33;5,12.27-33;12,1b-2 (o bé: Fets 11,19-21;12,1-2.24) / Sl 66 / 2Co 4,7-15 / Mt 20,20-28]. Sant Jaume (anomenat el Major), apòstol (†44, per Pasqua), de Bet-saida, germà de Joan (fills de Zebedeu), patró d'Espanya; santa Valentina, vg. i mr.

26. □ Dissabte [Ex 24,3-8 / Sl 49 / Mt 13,24-30]. Sants Joaquim i Anna,

pares de la Benaurada Verge Maria (tradicció iniciada s. II).

27. ■ Diumenge vinent, XVII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Gn 18,20-32 / Sl 137 / Col 2,12-14 / Lc 11,1-13]. Sant Cugat (Cucufate), mr. barceloní (s. IV), d'origen africà; santes Juliana i Semproniana, vgs. i mrs. de Mataró, patrones d'aquesta ciutat; sant Pantaleó, metge mr.; sant Celestí I, papa (422-432); sant Aureli, mr.

Diumenge XVI de durant l'any (C)

COMENTARI

«La part que Maria ha escollit és la millor»

Què és més important escoltar la Paraula de Jesús o servir els germans? No es tracta d'una oposició sinó d'una complementarietat. L'evangelí ens presenta Marta *molt atrafegada per obsequiar* el Senyor, una actitud perfectament comprensible i una Maria *assegada als peus del Senyor, que escoltava la seva paraula*. Però Marta està neguitosa de tal manera que protesta a Jesús: *Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi*. Recordem que aquesta escena ve després de la paràbola del bon samarità que ens ensenyava a estimar i a servir el pròxim. Semblaria, doncs, que Marta tindria raó. Però també diu el text que Marta *estava molt atrafegada*: li caldrà una mica més de calma. Per això Jesús li diu: *Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor i no li serà pas presa*. Escoltar la Paraula de Deu està per damunt de qualsevol altre interès; ja vindrà després el servei que farem amb més calma i amb més pau interior. El primer servei és escoltar el Mestre abans que proveir a les seves necessitats físiques. Evidentment Maria després haurà d'ajudar la seva germana. No hi ha oposició entre acció i contemplació sinó que el començament absolut de la vida de tot creient és escoltar la paraula de Jesús. Aquesta actitud de servei la veiem en la primera lectura quan Abraham obsequia *tres homes que veïen aturats davant d'ell*. Diu clarament el text: *Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví...* És l'actitud de servir els germans, és fer de Marta. Però el servei no és només material; per això Pau pot afirmar: *Jo soc servidor d'aquesta Església per dur a terme en vosaltres les promeses de Déu*. Així —diu— *continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments de Crist en bé del seu cos que és l'Església*. Aquest és el servei de Pau a l'Església. Hem de ser Maria i Marta: escoltar el Senyor per a després poder servir-lo millor en els nostres germans.

Mn. Jaume Pedrós

► Lectura del llibre del Gènesi (Gn 18,1-10a)

En aquells dies, el Senyor s'aparegué a Abraham a l'alzina de Mambré. Abraham seia a l'entrada de la tenda, quan la calor del dia era més forta. Alçà els ulls i veié tres homes aturats davant d'ell. Així que els veié corregué a rebre'ls des de l'entrada de la tenda, es prosternà, inclinà el front fins a terra i digué: «Senyor, si m'heu concedit el vostre favor, us prego que no passeu sense aturar-vos amb el vostre servent. Permeteu que portin aigua per rentar-vos els peus i reposeu a l'ombra de l'alzina. Entretant aniré a buscar unes llesques de pa i refareu les vostres forces per a continuar el camí que us ha fet passar prop del vostre servent.» Ells li respongueren: «Molt bé. Fes tal com has dit.» Abraham entrà de pressa a la tenda i digué a Sara: «Corre, pren tres mesures de farina blanca, pasta-la i fes-ne panets.» Després corregué cap al ramat, trià un vedell tendre i gras i el donà al mosso perquè el preparés de seguida. Quan tot era a punt, prengué mató, llet i el vedell, els ho serví i es quedà dret al costat d'ells sota l'ombra de l'alzina, mentre ells menjaven. Llavors li preguntaren: «On és Sara la teva esposa?» Abraham respongué: «És dintre la tenda.» Ell li digué: «L'any que ve tornaré aquí, i Sara, la teva esposa, haurà tingut un fill.»

► Salm responsorial (14)

R. *Senyor, ¿qui podrà estar-se a casa vostra?*

Qui podrà viure a la muntanya sagrada? / El qui obra honradament / i practica la justícia, / diu la veritat tal com la pensa; / quan parla, no escampa calúmnies. R.

Mai no fa mal al proïsme, / ni carrega a ningú res infamant, / compten poc als seus ulls els descreguts, / honra i aprecia els fidels del Senyor. R.

No fia els seus diners a interès, / ni es ven per condemnar cap innocent. / El qui obra així mai no caurà. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses (Col 1,24-28)

Germans, ara estic content de patir per vosaltres. Així continuo en la meva pròpia carn allò que encara falta als sofriments del Crist en bé del seu cos, que és l'Església. Ara jo soc servidor d'aquesta Església: Déu m'ha confiat la missió de dur a terme en vosaltres les seves promeses, el seu misteri i secret, que d'ençà que existeixen els segles i les generacions humanes ell guardava amagat, però que ara ha revelat al seu poble sant. Déu ha volgut fer-li conèixer la riquesa i la grandesa d'aquest misteri que ell es proposava a favor dels qui no són jueus. El propòsit de Déu és aquest: que Crist, l'esperança de la glòria que ha de venir, estigui en vosaltres. Nosaltres l'anunciem. Sense fer distincions, amonestem tots els homes i els instruïm en tots els secrets de la saviesa per conduir-los al terme del seu desplegament en Crist.

► Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 10,38-42)

En aquell temps, Jesús entrà en un poblet, i l'acollí una dona que es deia Marta. Una germana d'ella que es deia Maria, asseguda als peus del Senyor, escoltava la seva paraula, mentre Marta estava molt atrafegada per obsequiar-lo. Marta, doncs, vingué i digué: «Senyor, no us fa res que la meva germana m'hagi deixat sola a servir? Digueu-li, si us plau, que m'ajudi.» El Senyor li respongué: «Marta, Marta, estàs preocupada i neguitosa per moltes coses, quan només n'hi ha una de necessària. La part que Maria ha escollit és la millor, i no li serà pas presa.»

► Lectura del libro del Génesis (Gén 18,1-10a)

En aquellos días, el Señor se apareció a Abrahán junto a la encina de Mambré, mientras él estaba sentado a la puerta de la tienda, en lo más caluroso del día. Alzó la vista y vio tres hombres frente a él. Al verlos, corrió a su encuentro desde la puerta de la tienda, se postró en tierra y dijo: «Señor mío, si he alcanzado tu favor, no pases de largo junto a tu siervo. Haré que traigan agua para que os lavéis los pies y descanséis junto al árbol. Mientras, traeré un bocado de pan para que recobréis fuerzas antes de seguir, ya que habéis pasado junto a la casa de vuestro siervo». Contestaron: «Bien, haz lo que dices».

Abrahán entró corriendo en la tienda donde estaba Sara y le dijo: «Aprisa, prepara tres cuartillos de flor de harina, amásalos y haz unas tortas». Abrahán corrió enseguida a la vacada, escogió un ternero hermoso y se lo dio a un criado para que lo guisase de inmediato. Tomó también cuajada, leche y el ternero guisado y se lo sirvió. Mientras él estaba bajo el árbol, ellos comían. Después le dijeron: «¿Dónde está Sara, tu mujer?». Contestó: «Aquí, en la tienda». Y uno añadió: «Cuando yo vuelva a verte, dentro del tiempo de costumbre Sara habrá tenido un hijo».

► Salmo responsorial (14)

R. *Señor, ¿quién puede hospedarse en tu tienda?*

El que procede honradamente / y practica la justicia, / el que tiene intenciones leales / y no calumnia con su lengua. R.

El que no hace mal a su prójimo / ni difama al vecino. / El que considera despreciable al impío / y honra a los que temen al Señor. R.

El que no presta dinero a usura / ni acepta soborno contra el inocente. / El que así obra nunca fallará. R.

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses (Col 1,24-28)

Hermanos:

Ahora me alegro de mis sufrimientos por vosotros: así completo en mi carne lo que falta a los padecimientos de Cristo, en favor de su cuerpo que es la Iglesia, de la cual Dios me ha nombrado servidor, conforme al encargo que me ha sido encomendado en orden a vosotros: llevar a plenitud la palabra de Dios, el misterio escondido desde siglos y generaciones y revelado ahora a sus santos, a quienes Dios ha querido dar a conocer cuál es la riqueza de la gloria de este misterio entre los gentiles, que es Cristo en vosotros, la esperanza de la gloria.

Nosotros anunciamos a ese Cristo; amonestamos a todos, enseñamos a todos, con todos los recursos de la sabiduría, para presentarlos a todos perfectos en Cristo.

► Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 10,38-42)

En aquel tiempo, entró Jesús en una aldea, y una mujer llamada Marta lo recibió en su casa. Esta tenía una hermana llamada María, que, sentada junto a los pies del Señor, escuchaba su palabra. Marta, en cambio, andaba muy afanada con los muchos servicios; hasta que, acercándose, dijo: «Señor, ¿no te importa que mi hermana me haya dejado sola para servir? Dile que me eche una mano». Respondiendo, le dijo el Señor: «Marta, Marta, andas inquieta y preocupada con muchas cosas; solo una es necesaria. María, pues, ha escogido la parte mejor, y no le será quitada».